

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/100/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1119200088
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1119200088.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Romana Huszára a Mgr. Jaroslava Šupu, v sporovej veci žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, IČO: 00 420 166, so sídlom Mozartova 9, Bratislava, právne zast. Mgr. Peter Kubovič, advokát, s.r.o. so sídlom Námestie Biely Kríž 3, Bratislava, proti žalovanému: PYRAMÍDA PP, s.r.o., IČO: 36 543 616, so sídlom Hlavná 23, Trnava, právne zast. Mgr. Peter Kupka, Hlavná 23, Trnava o zaplatenie 4.720,- EUR s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 23. marca 2023 č.k. 7Ca/1/2019-852 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1/Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi 4.720,- EUR spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 2.360,- EUR od 13. decembra 2018 do zaplatenia a s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 2.360,- EUR od 11. decembra 2019 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Zároveň žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške nároku rozhodne osobitným uznesením potom, čo rozhodnutie vo veci samej nadobudne právoplatnosť.

2/Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 24.12.2018 (sp. zn. 7Ca/1/2019), ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 2.360,- EUR s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v neoprávnenom vykonávaní verejného prenosu technickými prostriedkami bez súhlasu autorov za obdobie roku 2017 a zo žaloby doručenej súdu dňa 23. decembra 2019 (sp. zn. 7Ca/23/2019), ktorou sa žalobca rovnako domáhal zaplatenia sumy 2.360,- EUR s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v neoprávnenom vykonávaní verejného prenosu technickými prostriedkami bez súhlasu autorov za obdobie roku 2018. V oboch žalobách žalobca ozrejmil, že žalovaný ako prevádzkovateľ ubytovacieho zariadenia Hotel Barbakan 4* na Štefánikovej 11 v Trnave realizoval v období rokov 2017 a 2018 verejný prenos prostredníctvom 80 ks zvukovoobrazových zariadení (TV) umiestnených v izbách ubytovacieho zariadenia určených pre hostí tohto zariadenia, a to bez súhlasu autorov literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických diel, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia získaných rozšírenou licenčnou zmluvou. Týmto konaním došlo zo strany žalovaného k zásahu do výhradných autorských práv neoprávneným vykonávaním verejného prenosu bez súhlasu autorov. K verejnému prenosu pritom dochádza už samotným vybavením zvukovoobrazových zariadení príjmom (rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 7. decembra 2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/ a Rafael Hoteles SA, sp. zn. C-306/05; rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 12. marca 2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku sp. zn. C-162/10; uznesenie Súdneho dvora

EÚ C-136/09 z 18. marca 2010 vo veci Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon c/a Divani Akropolis Anonimi Xenocheaki kai Touristiki Etarai). Žalobca ako organizácia kolektívnej správy, konajúca na základe oprávnenia Ministerstva kultúry Slovenskej republiky z 18. augusta 2016, č. MK 1639/2016-232/10420, vykonával kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia (ďalej len „kolektívna správa práv autorov“), a preto bol oprávneným subjektom na prijatie plnenia z bezdôvodného obohatenia žalovaného. Žalobca vyčíslil výšku bezdôvodného obohatenia podľa svojho sadzobníka, v zmysle ktorého bol žalovaný povinný uhradiť 29,50 EUR/TV/izbu pre hotel 4*, čo v prípade 80 ks TV predstavovalo sumu 2.360,- EUR za rok a sumu 4720,- EUR za obdobie rokov 2017 a 2018 (2.360,- EUR x 2). Žalobca si zároveň uplatnil aj príslušenstvo a náhradu trov konania.

3/Súd prvej inštancie po zistení, že obe konania majú totožné sporové strany ako aj predmet konania s rozdielom iba v uplatňovanom období, uznesením zo dňa 16. januára 2023 č. k. 7Ca/1/2019-663 spojil konania na spoločné konanie, vedené pod sp. zn. 7Ca/1/2019.

4/Ešte pred spojením konaní však vydal platobné rozkazy, proti ktorým žalovaný podal včas odpor. V odpore žalovaný odmietol nárok žalobcu, poukázal na skutočnosť, že v Hoteli Barbakan 4* v Trnave je iba 20 izieb, čo podoprel aj kolaudačným rozhodnutím Okresného úradu v Trnave, odboru životného prostredia, oddelenia stavebného poriadku č. 2000/00802/ŽP-SP/Si zo dňa 14.02.2000 (ďalej len „kolaudačné rozhodnutie“). V kolaudačnom rozhodnutí je deklarované, že na druhom nadzemnom podlaží sa nachádza 10 bytovacích buniek, na treťom podlaží 8 bytovacích buniek a na štvrtom podlaží 2 bytovacie izby, čo spolu predstavuje 20 bytovacích buniek, respektíve izieb. Na preukázanie svojich tvrdení navrhol aj obhliadku ubytovacieho zariadenia. Žalovaný ďalej uviedol, že užíva aj nebytové priestory na základe zmluvy o nájme z roku 2003. K verejnému prenosu uviedol, že má uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu s organizáciou kolektívnej správy práv SOZA - Slovenský ochranný zväz autorský pre práva k hudobným dielam pre prevádzku Hotela Barbakan, pričom sa v nej taktiež deklaruje 20 ks TV. Žalovaný ďalej uviedol, že v jeho ubytovacom zariadení sa používajú športové a spravodajské televízne programy ako CNN, ČT 24, TA3, Šport 1, Eurosport, a preto nemohlo dôjsť k zásahu do autorských práv autorov zastúpených žalobcom. Zároveň namietol výšku bezdôvodného obohatenia, ktorú považoval za nereálnu pre okolností neprimerane vysoký ekvivalent licenčnej odmeny a taktiež vzniesol námietku premlčania.

5/Žalobca v reakcii na podaný odpor poukázal na informácie poskytované žalovaným na webových stránkach, na ktorých deklaroval, že disponuje 80 izbami vybavenými LCD televízormi, a preto tvrdenie žalovaného o existencii 20 izieb považuje za klamlivé. Verejné vyhlásenie žalovaného o disponovaní 80 izieb vybavenými LCD televízormi boli prednostne adresované spotrebiteľom ako klientom hotela a nepravdivosť takéhoto vyhlásenia by znamenalo porušenie § 6 vyhlášky Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 277/2008 Z.z., klamlivú obchodnú praktiku podľa ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, klamlivú reklamu podľa ustanovenia § 45 Obchodného zákonníka. Žalobca zároveň uviedol, že kolaudačné rozhodnutie, na ktoré poukázal žalovaný bolo z roku 2000 a hromadná licenčná zmluva uzavretá so SOZA bola z roku 2008, pričom obe nezohľadňovali skutočnosť, že žalovaný v roku 2017 a 2018 ponúkal ubytovanie aj v novopostavenej budove, a teda celkovo ponúkal ubytovanie v 80 bytovacích bunkách. K obmedzenému vysielaniu iba športových a spravodajských kanálov žalobca uviedol, že pri každom televíznom vysielaní dochádza k vysielaniu audiovizuálnych diel, v ktorých sú prvotným, nevyhnutným a podstatným základom tvorivé zložky zastupované žalobcom. Na podporu tvrdení poukázal na štatistiku vysielania základných slovenských televíznych staníc s uvedením zoznamu vysielaných audiovizuálnych diel, ku ktorým vykonáva správu žalobca a ktoré boli obsahom verejného prenosu v roku 2017 a 2018 a ktoré žalovaný neoprávnene uskutočňoval. Zároveň žalobca uviedol, že je vylúčené, aby žalovaný používal verejným prenosom diela spravované spoločnosťou SOZA a zároveň by nepoužíval diela spravované žalobcom, keďže sú vždy súčasťou toho istého verejného prenosu. K výške uplatneného nároku uviedol, že výška bola stanovená podľa obvyklej licenčnej odmeny v čase neoprávneného zásahu žalovaného do práv autorov. Na podporu oprávnenosti výšky nároku poukázal žalobca aj na 645 rozšírených hromadných licenčných zmlúv uzavretých v roku 2017 a 747 rozšírených hromadných zmlúv uzavretých v roku 2018 žalobcom, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá rovnako podľa sadzobníka žalobcu, čo z nej robí odmenu zvyčajnú. Žiaden z používateľov, s ktorými boli licenčné zmluvy uzavreté ich nerozporoval, a preto argumentácia žalovaného, že boli uzatvorené v tiesni s neprimeranou licenčnou odmenou je nepreukázaná. Žalobca poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 101/2011 z 24. marca 2011.

6/Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania (bez vykonania obhliadky ubytovacieho zariadenia, od návrhu ktorej žalovaný upustil), mal za preukázané, že žalobca ako organizácia oprávnená na výkon kolektívnej správy práv autorov bol aktívne vecne legitimovaným subjektom na podanie žaloby, ktorou sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia v žalovanej sume. Nárok si žalobca voči žalovanému uplatnil v zmysle ustanovenia § 63 ods. 2 písm. d) Autorského zákona, podľa ktorého sa nároku môže domáhať vo svojom mene a na účet autora aj organizácia kolektívnej správy. Ďalej mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca si voči žalovanému uplatnil nárok titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré malo spočívať v neoprávnenom zásahu do výhradných autorských práv autorov zo strany žalovaného, ktorý realizoval verejný prenos LCD televíznymi prijímačmi umiestnenými v 80 izbách ubytovacieho zariadenia Hotel Barbakan v Trnave bez súhlasu žalobcom zastúpených autorov diel. Žalovaný verejný prenos vykonával bez licenčnej zmluvy uzavretej so žalobcom aj napriek svojej povinnosti mať takúto zmluvu uzatvorenú. Súd prvej inštancie procesnú obranu žalovaného spočívajúcu v tvrdení, že prevádzkuje ubytovacie zariadenie len s 20 izbami, tak ako je uvedené v kolaudačnom rozhodnutí z roku 2000 ako aj v tvrdení, že má uzatvorenú licenčnú zmluvu so SOZA z roku 2008 vyhodnotil ako účelovú. Sám žalovaný vyhlásil na svojich webových stránkach, že je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia o počte 80 izieb vybavených LCD televízormi. Vo vzťahu k tvrdeniu, že nezasahuje do práv autorov zastupovaných žalobcom z dôvodu, že televíznymi prijímačmi boli vysielané len spravodajské a športové relácie súd prvej inštancie uviedol, že nebola v konaní preukázaná technická úprava prijímačov tak, aby bolo možné toto tvrdenie akceptovať. Súd prvej inštancie odkázal aj na relevantnú judikatúru Súdneho dvora EÚ, podľa ktorej do LCD televízorov je zabezpečený signál, čím dochádza už k samotnému verejnému prenosu. Svojim tvrdením žalovaný len potvrdil, že signálom LCD televízory disponovali. Zároveň uviedol, že súčasťou každého verejného prenosu museli byť literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické diela, diela výtvarného umenia, architektonické diela a diela úžitkového umenia, ku ktorým vykonáva správu žalobca. K výške bezdôvodného obohatenia uviedol, že žalobca preukázal, že žalovaná suma vo výške 4.720,- EUR bola určená na základe sadzovníka žalobcu, podľa ktorého za 1 izbu/TV pre 4* hotel je stanovená suma 29,50,- EUR, čo v prípade 80 izieb predstavuje sumu 2.360,- EUR za rok 2017 a sumu 2.360,- EUR za rok 2018, teda celkovo sumu 4.720,- EUR. Žalobca ďalej v konaní preukázal, že v roku 2017 uzatvoril celkovo 645 a v roku 2018 celkovo 747 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, kedy pri všetkých bola dohodnutá odmena podľa Sadzovníka žalobcu. Súd na základe uvedeného túto odmenu vyhodnotil ako odmenu zvyčajnú. K námietke premlčania sa súd prvej inštancie vyjadril tak, že žalovaný nešpecifikoval, prečo mal byť nárok žalobcu premlčaný a v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka nárok premlčaný nebol, keďže od získania vedomosti o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu do podania žaloby neuplynuli ani dva roky.

7/Na základe vyššie uvedeného rozhodol súd prvej inštancie o dôvodnosti žaloby a zaviazal žalovaného na plnenie 4.720,- EUR, pričom žalobcovi priznal aj úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.360,- EUR od 13. decembra 2018 (deň nasledujúci po dni, kedy mal žalovaný na základe výzvy zo dňa 03. decembra 2018 možnosť dobrovoľne plniť) do zaplatenia a úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.360,- EUR od 11. decembra 2019 (deň nasledujúci po dni, kedy mal žalovaný na základe výzvy zo dňa 03. decembra 2019 možnosť dobrovoľne plniť) do zaplatenia. Zároveň žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom o výške ktorej rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

8/Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 19 ods. 1, ods. 2, ods. 4 písm. f) bod 3, § 58 ods. 1 písm. i), § 63 ods. 2 písm. d), § 79 ods. 1 písm. a), b), § 152 ods. 1. § 164 ods. 1 Autorského zákona, § 107 ods. 1, § 458a, § 442a ods. 2, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. O trovách konania rozhodol v zmysle ustanovení § 255 ods. 1, § 262 Civilného sporového poriadku.

9/Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný odôvodňujúci ho odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Odvolacie dôvody sa týkali nesprávneho procesného postupu, ktorým bolo znemožnené žalovanému uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a dospenie na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku).

10/Žalovaný v odvolaní namietol, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo bez pochybností preukázané, že by poskytoval v rozhodujúcom čase 80 izieb s televízormi. Žalovaný zopakoval, že z kolaudačného rozhodnutia z roku 2000 jasne vyplýva, že v Hoteli Barbakan v Trnave sa nachádza iba 20 ubytovacích izieb. Názor súdu, že žalovaný poskytuje v ubytovacom zariadení až 80 izieb, čo sám deklaruje na internetových stránkach, predstavuje iba domnienkový myšlienkový konštrukt. Žalobca

uvedené preukázal iba tlačovými výstupmi, pričom v priebehu konania neboli verifikované internetové zdroje prostredníctvom technického zariadenia s prístupom na internet, z ktorých mali pochádzať. Súd prvej inštancie teda vychádzal z nesprávneho skutkového zistenia. Žalovaný ďalej poukázal na formalistický záver súdu prvej inštancie bez dostatočného vysvetlenie jeho úvah, čo z rozsudku robí nepreskúmateľné a nezrozumiteľné rozhodnutie. Žalovaný poukázal aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej sa nevyžaduje, aby súd dal odpoveď na každý argument strany, ale ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, tak sa vyžaduje špecifická odpoveď práve na tento argument. V závere žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I, č.k. 7Ca/1/2019-852 zo dňa 23.03.2023 zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

11/Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu poukázal na správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolanie žalovaného spočívalo iba vo vytknutí ustálenia počtu izieb, na ktorých boli umiestnené LCD televízory uskutočňujúce verejný prenos. Žalobca k uvedenému uviedol, že sám žalovaný na internetových stránkach www.hotelbarban.sk a www.barbakan-trnava.sk deklaroval ubytovanie v ubytovacom zariadení kategórie štyroch hviezdíčiek o 80 nadštandardne zariadených izbách vybavených okrem iného aj LCD televízormi. Ak by bolo verejné vyhlásenie nepravdivé, došlo by zo strany žalovaného k porušeniu ustanovenia § 6 vyhlášky Ministerstva hospodárstva SR č. 277/2008 Z.z., klamlivú obchodnú praktiku podľa ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, klamlivú reklamu podľa ustanovenia § 45 Obchodného zákonníka. Zároveň žalobca poukázal na znenie ustanovenia § 496 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca uvedeným poukázal na právnu záväznosť verejných vyhlásení žalovaného s následkom vzniku občianskoprávnej zodpovednosti voči klientom ako spotrebiteľom v prípade ich nedodržania. Zároveň by žalovanému vznikla aj zodpovednosť za správny delikt spočívajúci v klamlivej obchodnej praktike. Čo sa týka kolaudačného rozhodnutia, na ktoré sa žalovaný odvolával, je žalobcom plne rešpektované, avšak pochádza z roku 2000 a zo strany žalovaného nebol zohľadnený fakt, že kolaudačné rozhodnutie sa vzťahuje len na časť jeho prevádzky. Žalovaný prevádzkuje ubytovacie zariadenie aj v novopostavenej budove, a teda spolu poskytuje 80 izieb vybavených LCD televízormi. Na základe uvedeného mal žalobca za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo vecne správne, riadne odôvodnené, a preto navrhol, aby ho odvolací súd potvrdil ako vecne správne a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V závere ešte žalobca upozornil na obdobné spory vedené medzi ním a žalovaným len za iné obdobia rokov 2015 a 2016, o ktorých bolo rozhodnuté Okresným súdom Bratislava I, sp. zn. 18Ca/2/2017 plne v prospech žalobcu a tento rozsudok bol aj potvrdený Krajským súdom v Bratislave, sp. zn. 15Co/87/2021. Rovnako bolo rozhodnuté v prospech žalobcu aj v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I, sp. zn. 15Ca/14/2017 plne v prospech žalobcu a tento rozsudok bol rovnako potvrdený Krajským súdom v Bratislave, sp. zn. 5Co/116/2022. Zároveň žalobca poukázal aj na iné rozhodnutia o právne a skutkovo obdobných sporoch.

12/Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku bez nariadenia pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

13/Civilný sporový poriadok v ustanovení § 387 ods. 2 dáva možnosť odvolaciemu súdu, v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14/Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu ako aj prvoinštančného rozhodnutia dospel k záveru, že v posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil s použitím relevantnej judikatúry súdnych autorít. Odôvodnenie presne, zrozumiteľne a určite opisuje v logickej nadväznosti skutkové zistenia, ktoré vytvárajú skutkový nálež súdu. Odvolací súd sa nestotožňuje s odvolacou argumentáciou žalovaného, že by odôvodnenie bolo nezrozumiteľné a nepresvedčivé. V tejto súvislosti musí odvolací súd poznamenať, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, t.j. aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov. Právne závery súdu prvej inštancie zodpovedali skutkovým zisteniam vyplývajúcim z vykonaného dokazovania a odvolací súd nezistil žiadne pochybenie zo strany súdu prvej inštancie, na základe ktorého by boli odopreté žalovanému možnosti uskutočňovania jeho procesných práv.

15/K námietke žalovaného ohľadom nesprávnych skutkových zistení súdu prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania vzhľadom na to, že počet izieb v ubytovacom zariadení Hotela Barbakan je iba 20 a nie 80, odvolací súd tejto námietke taktiež nepriznal dôvodnosť. V konaní na súde prvej inštancie bolo v rámci dokazovania preukázané, že žalovaný na svojich webových stránkach ponúkal v rozhodnom období rokov 2017 a 2018 ubytovanie v 80 izbách s nadštandardným vybavením vrátane LCD televízorov s televíznymi prijímačmi. Žalovaný v rámci súdneho konania vrátane odvolacieho konania nevysvetlil, prečo na webových stránkach uviedol takéto informácie, keď v súdnom konaní tvrdil niečo iné. Odvolací súd v tomto smere mal za potrebné upozorniť aj na skutočnosť, že sporové strany sú procesne zodpovedné za výsledok konania. Medzi ich základné povinnosti patrí povinnosť tvrdiť a povinnosť preukázať tvrdené. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ustanovenie čl. 8 Civilného sporového poriadku v spojení s § 185 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Žalovaný počas konania síce tvrdil, že v jeho ubytovacom zariadení sa nachádza iba 20 izieb a nie 80, ale nepredložil žiadne ďalšie dôkazy, ktoré by uvedené potvrdili a vyvrátili tvrdenia žalobcu podložené dôkazmi. Od návrhu na vykonanie obhliadky žalovaný upustil a svoju procesnú obranu postavil iba na tvrdeniach, že v ubytovacom zariadení nemôže byť 80 izieb s televíznymi prijímačmi, ale len 20, keďže to vyplýva z kolaudačného rozhodnutia. Odvolací súd v súvislosti s kolaudačným rozhodnutím dospel k záveru totožnému so záverom súdu prvej inštancie, že uvedené rozhodnutie je z roku 2000 a nereflektuje stav ubytovacieho zariadenia v roku 2017 a 2018 ako ani možnosti ďalších priestorov, v ktorých žalovaný poskytoval ubytovacie služby, tak ako to vyhlasoval na svojich webových stránkach, v novopostavenej neďalekej budove. Žalovaný na podporu svojich tvrdení síce navrhoval v prvoinštančnom konaní aj výsluch sporových strán, ale odvolací súd totožne s názorom súdu prvej inštancie aj vzhľadom na rýchlosť a hospodárnosť konania nevidel zmysel vo vykonaní výsluchu sporových strán. Výsluch sporových strán v zmysle ustanovenia § 195 ods. 1 Civilného sporového poriadku má prispieť k objasneniu skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo a nie je ich možné preukázať inak. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu v písomných podaniach tvrdil skutočnosti a mal možnosť ich objasniť. Odvolací súd ďalej uviedol, že žalobca ako subjekt oprávnený podľa § 63 ods. 2 písm. a) Autorského zákona a v zmysle § 442a ods. 2 v spojení s § 458a Občianskeho zákonníka si riadne uplatnil voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, spočívajúci v neoprávnenom vykonávaní verejného prenosu technickými prostriedkami bez súhlasu autorov, vo výške, ktorú riadne odôvodnil tým, že sa jedná o výšku zvyčajnej licenčnej odmeny, ktorá by patrila autorom a nositeľom práv v rozhodnom období za riadne poskytnutú licenciu, a teda celkovo vo výške 4.720,- EUR (29,50 EUR x 80 televíznych prijímačov x 2 roky). Zároveň si žalobca uplatnil úroky z omeškania, ktoré žiadal priznať odo dňa nasledujúceho po márnom uplynutí lehoty na dobrovoľné plnenie žalovaného. Odvolací súd ani v tomto bode rozhodovania súdu prvej inštancie nezistil pochybenie. Zároveň preskúmal aj naväzujúci výrok o náhrade trov konania, pričom musel konštatovať, že ani v tomto smere nezistil pochybenie. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania postupoval v súlade so zásadou pomeru úspechu strán a plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

16/Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

17/O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi voči žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

18/Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).